

Piatra Neamț

Doina Fiscutcanu (Tinca) și Cornel Nicoară (Martin) în „Două femei împotriva unui bărbat” de Mihail Kogălniceanu

Teatrul Tineretului din Piatra Neamț a folosit o parte a trupei rămasă la se-diu, în timp ce alți își desfășura activitatea în turneu, într-un spectacol-coupé intitulat *Măști*. Montajul cuprinde două texte din dramaturgia începuturilor teatrului nostru. (*Muza de la Burdujeni* de C. Negruzzi și *Două femei împotriva unui bărbat* de M. Kogălniceanu) și trei din binecunoscutele schițe ale lui Caragiale (*Amici*, Art. 214 și *Diplomație*).

Inițiativa repunerii în circuitul actual teatral a unor texte ce marchează momente depășite — dar hotărâtoare pentru istoria mișcării noastre de teatru — vorbește de un interesant aspect al muncii acestui colectiv, acela în care cercetarea arhivistică se îmbină cu eseistica teatrală. Asemenea inițiativă merită salutăată și continuată — nu neapărat ca act de experiență (ceea ce n-ar fi rău), ci ca împrăștiere a culturii teatrale a publicului.

Eduard Covali și-a propus, în această direcție, să adauge la contribuția sa de secretar literar și semnătura pe regia spectacolului. El a privit eroii pieselor lui Negruzzi și Kogălniceanu cu îndreptățită detașare, încercând să readucă — „reconstituind” — ceva din interpretările de altădată, subliniind parcă *voit* desuetul din ele, maniera lor caracteristic bogată în gesturi naive și stângace, în atitudini stereotipe, dar și să lege trecutul de *efecte*, nu mai puțin „tari”, ale naivității contemporane (apelul, bunăoară, la sonorități familiare din „Sfin-tul”). Intenția nu i-a reușit însă total, pentru că fantezia regizorului a operat adesea gratuit sau fără har deosebit. Cîteva amănunte de haz au contribuit totuși în *Muza de la Burdujeni* la așezarea unei atmosfere pitorești a epocii, la sublinierea ridicolului personajului Caliope Busuioc, a ifoselor și pretențiilor ei absurde. În schimb. *Două femei și un bărbat* a fost din acest punct de vedere săracă, inexpressivă.

Neizbutită a fost mai ales montarea schițelor lui Caragiale, unde regizorul ca și pictorul-scenograf Mihai Mădescu s-au arătat străini, parcă, de tot ce, în ultima vreme, s-a încercat cu bune rezultate în *recitirea* lui Caragiale. Am asistat, dez-

Adria Pamfil-Almăjan (Caliope Busuioc) și Ion Fiscuteanu (Flaimuc) în „Muza de la Burdujeni” de Costache Negruzzi

amăgit surprinși, la utilizarea neasimilată (și de aceea, probabil, fără haz) a clișeelelor vetuste. Felicitări în schimb colectivului și regizorului că au găzduit în ultima vreme — chiar dacă numai pentru câteva reprezentații — pe artistul poporului Vasiliu-Birlic, în acest spectacol. Prezența lui alături de tinerii actori din Piatra Neamț poate avea darul să-i apropie mai sigur de tradiționalul tipurilor lui Caragiale.

Nu putem trece, dincolo de aceste neajunsuri scenice, peste *ideea* unificatoare care stă la baza alăturării antologice a *Măștilor* — idee care se vrea marcată

de evoluția, în comperaj, a vânzătorului de măști (text E. Covali, muzica Ștefan Zorzor) — și care e menită să demonstreze uneori cu adresă satirică, nu totdeauna cu forță comică suficientă, legătura dintre realitatea vieții și „realitatea” simulărilor (teatrale). Să nu trecem apoi nici peste unele eforturi artistice notabile: Boris Petroff și Ion Fiscuteanu (pentru dezinvoltură în mai multe roluri), Adria Pamfil-Almăjan (pentru interpretarea rolului Caliope Busuioc) și Sorin Lepa (pentru întruchiparea popii din *Art. 214*).

Valeria Ducea

Pitești

Situat aproape pe același meridian cu Bucureștii, și la o distanță de la care cineva (neapărat interesat) ar putea zări sau ghici (nostalgic) reflectoarele îmbietoare ale scenelor Capitalei, Teatrul din Pitești exercită în chip firesc o putere

de atracție sporită asupra actorilor peregrini plecați în căutarea... „lînei de aur” (un gen de rocadă la o schemă ce s-ar vrea definitivă, în București).

Ultimii ani s-au desfășurat, se pare, sub o constelație mai fericită pentru uni-